

Szanowna Pani Senator Jadwiga Rotnicka
Przewodnicząca Komisji Środowiska
Senat RP

Dotyczy: Stanowiska Forum Odbiorców Energii Elektrycznej i Gazu oraz FORUM^{CO2} wobec projektu ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych

Szanowna Pani Przewodnicząca,

w związku z toczącym się procesem legislacyjnym nad rządowym projektem ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (druk senacki nr 934, druki sejmowe nr 3151 i 3418) Forum Odbiorców Energii Elektrycznej i Gazu oraz FORUM^{CO2} **postuluje uzupełnienie projektu o regulację umożliwiającą przyznanie rekompensat dla branż energochłonnych, narażonych na tzw. carbon leakage – czyli przeniesienie produkcji poza granice UE, do państw nieobciążonych polityką klimatyczną Wspólnoty.** W wyniku wprowadzenia restrykcyjnej polityki klimatycznych polskie przedsiębiorstwa tracą konkurencyjność, ponieważ nie mogą przenieść jej kosztów na swoich klientów, nie doznając przy tym znaczącej straty udziału w rynku (europejskim i światowym). Funkcjonowanie systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w sposób znaczący zwiększa poziom kosztów operacyjnych przedsiębiorstw, w tym cen energii elektrycznej, która już w chwili obecnej jest jedna z najwyższych w Europie.

Uprawnienie w zakresie udzielenia rekompensat jest zawarte w art. 10a ust. 6 EU ETS¹, zgodnie z którym państwa członkowskie mogą przyznać pomoc publiczną na rzecz sektorów lub podsektorów, które zostały uznane za narażone na zjawisko carbon leakage, z powodu przenoszenia kosztów związanych z zakupem uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na ceny energii elektrycznej, w celu ich kompensacji – tak zwane rekompensaty

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003 r., s. 631-646, zwana dalej „dyrektywą EU ETS”) zmieniona na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. Urz. UE L 140 z 5.06.2009 r., s. 63-87).

dla energochłonnych. Szczegółowe zasady przyznania rekompensat wynikają wprost z „Wytycznych w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych po 2012 r.”².

Do sektorów i podsektorów, które Unia Europejska zalicza jako narażone na carbon leakage należą m.in.: produkcja aluminium, wydobywanie minerałów dla przemysłu chemicznego oraz do produkcji nawozów, produkcja pozostałych chemikaliów nieorganicznych, produkcja ołowiu, cynku i cyny, produkcja odzieży skórzanej, produkcja surówki żelazostopów, żeliwa i stali oraz wyrobów hutniczych, w tym rur i przewodów stalowych bez szwu, produkcja papieru i tektury, produkcja nawozów sztucznych i związków azotowych, produkcja miedzi, produkcja pozostałych podstawowych chemikaliów organicznych, przędzenie włókien bawełnianych, produkcja włókien chemicznych, górnictwo rud żelaza.

Polska jest obecnie jednym z nielicznych krajów Wspólnoty, które nie wprowadziły możliwości uzyskania rekompensat. Opisowany system obowiązuje w Niemczech, Belgii, Wielkiej Brytanii, Hiszpanii, Finlandii, Norwegii oraz Grecji. **Brak wprowadzenia analogicznych rozwiązań w Polsce będzie skutkować wygaszaniem krajowej produkcji, zamykaniem przedsiębiorstw i wzrostem bezrobocia. W chwili obecnej polskie branże energochłonne funkcjonują na rynku globalnym, w którym jedynym czynnikiem mającym wpływ na konkurencyjność jest cena produktu. Brak rekompensat skazuje przedsiębiorstwa na postępującą utratę rynków przez polskie branże energochłonne.**

W związku z powyższym zwracamy się do Pani Przewodniczącej i całej Komisji Środowiska z prośbą o rozpatrzenie naszych postulatów, deklarując jednocześnie gotowość przedstawienia wyjaśnień dotyczących skutków braku postulowanych rozwiązań.

Z poważaniem,

Henryk Kaliś
Przewodniczący FOEEiG

² (C(20122) 3230 final).

Forum Odbiorców Energii Elektrycznej i Gazu (FOEEiG) i FORUM^{CO2} stanowią porozumienia 9 organizacji branżowych polskiego przemysłu

- Izby Energetyki Przemysłowej i Odbiorców Energii;
- Izby Gospodarczej Ciepłownictwo Polskie;
- Izby Gospodarczej Metali Nieżelaznych i Recyklingu;
- Polskiej Izby Przemysłu Chemicznego;
- Stowarzyszenia Papierników Polskich;
- Związku Pracodawców „POLSKIE SZKŁO”;
- Hutniczej Izby Przemysłowo-Handlowej;
- Stowarzyszenia Przemysłu Wapienniczego;
- Stowarzyszenia Producentów Cementu.

FOEEiG reprezentuje interesy swoich członków w pełnym zakresie zagadnień dotyczących polityki klimatycznej, funkcjonowania rynków energii elektrycznej, rynku gazu oraz efektywności energetycznej.

Poprawka do rządowego projektu ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych

W rządowym projekcie ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych postuluje się wprowadzić następujące zmiany:

1) w art. 3:

a) dodaje się pkt 9a w brzmieniu:

„9a) koszty emisji pośrednich – rozumie się przez to wzrost ceny energii elektrycznej lub w przypadku autoproducentów wzrost kosztów wytwarzania energii elektrycznej wynikający z włączenia do niej kosztu zakupu uprawnień do emisji;”;

b) dodaje się pkt 19a w brzmieniu:

„19a) ucieczce emisji – rozumie się przez to wzrost globalnej emisji gazów cieplarnianych wskutek przeniesienia przez przedsiębiorstwa produkcji poza Unię Europejską z powodu braku możliwości przeniesienia na osoby trzecie wzrostu kosztów emisji, będących skutkiem EU ETS, nie doznając przy tym znaczącej straty udziału w rynku.”;

2) w art. 48 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Środki uzyskane ze sprzedaży w drodze aukcji uprawnień do emisji, **z zastrzeżeniem art. 100d**, stanowią dochód budżetu państwa.”;

3) po rozdziale 13 dodaje się nowy rozdział 13a pt. „Rekompensaty” w brzmieniu:

„Rozdział 13a
Rekompensaty

Art. 100a. Rekompensata przysługuje prowadzącemu instalację z tytułu wytwarzania produktów w jednym z sektorów lub podsektorów, wskazanych w załączniku nr 2 do ustawy, które zostały uznane za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji z powodu kosztów emisji pośrednich poniesionych w danym roku kalendarzowym **w latach 2017-2020.**

Art. 100b.1. Instalacja, o której mowa w art. 100a musi spełniać łącznie następujące warunki:

a) znajduje się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

b) zużywa energię elektryczną zawierającą koszt zakupu uprawnień do emisji w cenie lub koszcie wytworzenia tej energii.

2. Rekompensata nie przysługuje przedsiębiorcy postawionemu w stan likwidacji lub wobec którego ogłoszono upadłość obejmującą likwidację majątku upadłego.

Art. 100c. Rekompensata udzielana jest w formie pieniężnej.

Art. 100d. 1. Środki finansowe przeznaczone na udzielanie rekompensat za dany rok kalendarzowy stanowić będą **30%** środków uzyskanych ze sprzedaży uprawnień do emisji w drodze aukcji, o której mowa w art. 48, w tymże roku.

2. Środki, o których mowa w ust. 1, przekazywane są na wyodrębniony rachunek bankowy, z którego dokonywana jest wypłata rekompensat.

3. Dysponentem środków zgromadzonych na rachunku, o którym mowa w ust. 2, jest **Zarządca Rozliczeń S.A.**

Art. 100e. 1. Rekompensata nie może przekraczać 80% kosztów emisji pośrednich powstałych w latach 2017 i 2018 oraz 75% kosztów emisji pośrednich powstałych w latach 2019 i 2020.

2. W przypadku, gdy wartość wniosków o rekompensaty przewyższa pulę środków dostępnych w danym roku, kwota rekompensaty jest pomniejszona proporcjonalnie o wyrażoną procentowo różnicę pomiędzy wartością wniosków a pulą dostępnych środków.

Art. 100f. Do postępowania w sprawie udzielenia rekompensaty stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r.– Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.), jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej.

Art. 100g. 1. Rekompensata udzielana jest, na podstawie wniosku, w drodze decyzji wydanej przez **ministra właściwego do spraw gospodarki**.

2. Od decyzji, o której mowa w ust. 1, nie przysługuje odwołanie, jednakże strona może zwrócić się do ministra właściwego do spraw gospodarki z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

3. Wniosek o przyznanie rekompensaty zawiera:

1) oznaczenie przedsiębiorcy i jego siedziby lub miejsca zamieszkania, a w razie ustanowienia pełnomocników do dokonywania czynności prawnych w imieniu przedsiębiorcy - również ich imiona i nazwiska, ich siedziby lub miejsca zamieszkania;

2) numer identyfikacji podatkowej (NIP) lub nr w Krajowym Rejestrze Sądowym (KRS);

3) dane instalacji, w szczególności:

a) sektor lub podsektor, w którym prowadzona jest instalacja,

b) lokalizacja instalacji,

c) rodzaj instalacji,

- d) ilość energii elektrycznej zużytej w tej instalacji oraz okres, w którym energia ta została zużyta,
 - e) wielkość i rodzaj produkcji z instalacji,
 - f) współczynnik energochłonności dla każdego rodzaju produkcji z instalacji;
- 4) numer rachunku bankowego przedsiębiorcy, na który ma zostać wypłacona rekompensata.
4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 3, załącza się oświadczenie następującej treści: „Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 ustawy z dnia 5 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 89, poz. 553, z późn. zm.) oświadczam, że:
- cena lub koszt wytworzenia energii elektrycznej zużytej w instalacji w poprzednim roku kalendarzowym zawierała koszt zakupu uprawnień do emisji;
 - dane zawarte we wniosku, o którym w ust. 3, są zgodne z prawdą;
 - znane mi są i spełniam warunki uzyskania rekompensaty określone w ustawie z dnia (...) o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.”.
5. Wniosek, o którym mowa w ust. 3, składa się do 31 marca w roku następującym po roku kalendarzowym, w którym poniesiono koszty emisji pośrednich.
6. Wniosek złożony po upływie terminu, o którym mowa w ust. 5, pozostawia się bez rozpoznania.
7. Decyzja w sprawie udzielenia rekompensaty wydawana jest do dnia 30 czerwca w roku, w którym złożono wniosek.
8. Rekompensata jest wypłacana w terminie 30 dni od dnia wydania decyzji, o której mowa w ust. 1.

Art. 100h. 1. Koszt emisji pośrednich, z zastrzeżeniem ust. 2, oblicza się jako iloczyn:

- 1) kosztu zakupu uprawnień do emisji zawartego w cenie energii elektrycznej zakupionej i zużytej na własny użytek w instalacji objętej rekompensatą w roku poprzedzającym rok złożenia wniosku, o którym mowa w art. 100g ust. 1,
- 2) ilości energii elektrycznej zakupionej i zużytej na własny użytek w instalacji objętej rekompensatą w roku poprzedzającym rok złożenia wniosku, o którym mowa w art. 100g ust. 1,
- 3) wskaźnika emisji CO₂ wynoszącego 0,88 tCO₂/MWh.

2. W przypadku energii elektrycznej wytworzonej na własny użytek i zużytej w instalacji objętej rekompensatą w roku poprzedzającym rok złożenia wniosku, o którym mowa w art. 100g ust. 1, koszt emisji pośrednich oblicza się na podstawie rzeczywiście poniesionych kosztów zakupu uprawnień do emisji na potrzeby wytworzenia tej energii.

3. Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się sprzedażą energii elektrycznej obowiązane jest do wykazania w umowie sprzedaży energii elektrycznej kosztu zakupu uprawnień do emisji w cenie sprzedawanej energii elektrycznej.

Art. 100i. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki określi w drodze rozporządzenia szczegółowe zasady udzielania rekompensat, kierując się potrzebą zachowania konkurencyjności polskich przedsiębiorstw oraz mając na uwadze konieczność zapewnienia zgodności udzielanego wsparcia z warunkami dopuszczalności pomocy publicznej określonymi w Komunikacji Komisji Wytyczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych po 2012 r.

2. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, określa w szczególności:

- 1) sposób obliczania kosztu zakupu uprawnień do emisji, o którym mowa w art. 100h ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2,
- 2) sposób wykazywania w cenie lub w koszcie wytworzenia energii elektrycznej kosztu zakupu uprawnień do emisji, o którym mowa w art. 100h,
- 3) szczegółowe zasady kwalifikowania instalacji prowadzonych przez przedsiębiorców uprawnionych do otrzymania rekompensaty,
- 4) szczegółową metodologię obliczania wysokości rekompensaty,
- 5) szczegółowe zasady wypłaty rekompensaty.

Art. 100j. Minister właściwy do spraw gospodarki może w drodze rozporządzenia określić szczegółowe informacje, dane i dokumenty wymagane do wniosku, o którym mowa w art. 100g, kierując się potrzebą zapewnienia kompletności i wiarygodności informacji dla celów właściwego obliczenia wysokości rekompensaty.

Art. 100k. 1. Bezprawnie uzyskana rekompensata podlega zwrotowi wraz z odsetkami naliczonymi od dnia uzyskania rekompensaty.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954, z późn. zm.).

Art. 100l. 1. Przedsiębiorca, który podał we wniosku lub oświadczeniu, o którym mowa w art. 100h ust. 3 i 4, nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd dane lub uzyskał rekompensatę nie spełniając określonych w ustawie warunków, nie może uzyskać rekompensaty przez okres 5 lat liczonych od zakończenia roku, w którym uzyskał rekompensatę.

2. Organ może odstąpić od wydania zakazu, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy.”.

- 3) po Załączniku nr 1 do ustawy dodaje się załącznik nr 2 w brzmieniu:

Załącznik nr 2
SEKTORY LUB PODSEKTORY
NARAŻONE NA ZNACZĄCE RYZYKO EMISJI Z POWODU KOSZTÓW EMISJI POŚREDNICH

Zgodnie z nomenklaturą statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej (NACE rev.1.1) zgodnie z Rozporządzeniem Rady (EWG) Nr 3037/90z dnia 9 października 1990 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej we Wspólnocie Europejskiej (Dziennik Urzędowy UE Seria L 293 z dnia 24.10.1990 z późn. zm.)

Lp.	kod NACE	Opis
1	2742	Produkcja aluminium
2	1430	Wydobywanie minerałów dla przemysłu chemicznego oraz do produkcji nawozów
3	2413	Produkcja pozostałych chemikaliów nieorganicznych
4	2743	Produkcja ołowiu, cynku i cyny
5	1810	Produkcja odzieży skórzanej
6	2710	Produkcja surówki żelazostopów, żeliwa i stali oraz wyrobów hutniczych, w tym rur i przewodów stalowych bez szwu
7	2112	Produkcja papieru i tektury
8	2415	Produkcja nawozów sztucznych i związków azotowych
9	2744	Produkcja miedzi
10	2414	Produkcja pozostałych podstawowych chemikaliów organicznych
11	1711	Przędzenie włókien bawełnianych
12	2470	Produkcja włókien chemicznych
13	1310	Górnictwo rud żelaza

14		Następujące podsektory ramach sektora produkcji tworzyw sztucznych w postaci surowej (2416):
	24161035	polietylen liniowy niskiej gęstości (LD-PE)
	24161050	polietylen wysokiej gęstości (HD-PE)
	24165130	polipropylen (PP)
	24163010	polichlorek winylu (PVC)
	24164040	poliwęglany (PC)
15		Następujący podsektor w ramach sektora produkcji pulpy (2111)
	21111400	pulpa mechaniczna

UZASADNIENIE

Ogólne uprawnienie dla państw członkowskich w zakresie udzielenia rekompensat finansowych dla sektorów lub podsektorów, które uznaje się za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji, zawarte zostało w art. 10a ust. 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003 r., s. 631-646, zwana dalej „dyrektywą EU ETS”) zmienionej na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz. Urz. UE L 140 z 5.06.2009 r., s. 63-87).

Zgodnie z art. 10a ust. 6 dyrektywy EU ETS **państwa członkowskie mogą przyznać pomoc publiczną na rzecz sektorów lub podsektorów, które zostały uznane za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji z powodu przenoszenia kosztów związanych z zakupem uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na ceny energii elektrycznej w celu kompensacji tych kosztów** (rekompensaty). Pojęcie ucieczki emisji opisuje możliwość wzrostu całkowitej emisji gazów cieplarnianych w przypadku, gdy przedsiębiorstwa przeniosą swoją produkcję poza Unię Europejską, ponieważ nie będą mogły przenieść wzrostu kosztów wynikającego z EU ETS na swoich klientów,

nie doznając przy tym znaczącej straty udziału w rynku. Zgodnie z przywołanym przepisem udzielenie rekompensat ma być oparte na określanych wskaźnikach *ex ante* pośrednich emisji CO₂ przypadających na jednostkę produkcji. Wskaźniki *ex ante* są obliczane dla danego sektora lub podsektora jako iloczyn zużycia energii przypadającej na jednostkę produkcji odpowiadającej najbardziej wydajnym dostępnym technologiom i emisji CO₂ odpowiedniej europejskiej struktury produkcji energii elektrycznej.

W oświadczeniu dotyczącym art. 10a ust. 6 dyrektywy EU ETS, które załączone zostało do projektu tej dyrektywy, Komisja Europejska zobowiązała się do zmiany wytycznych w zakresie pomocy publicznej do końca 2010 r. w celu umożliwienia państwom członkowskim skorzystania z uprawnienia do wprowadzenia systemu rekompensat. Realizując powyższe zobowiązanie Komisja Europejska wydała komunikat pt. „Wytyczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych po 2012 r.” (C(2012) 3230 final, dalej zwane: „wytycznymi Komisji”).

Wytyczne Komisji określają szczegółowe zasady udzielania rekompensat, m.in. przesłanki kwalifikowania instalacji do objęcia rekompensatami, okres, za jaki mogą zostać udzielone rekompensaty oraz maksymalną intensywność pomocy. W załącznikach do wytycznych Komisji określone zostały sektory i podsektory, które uznaje się *ex ante* za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji z powodu kosztów pośrednich (załącznik II), wskaźniki efektywności zużycia energii elektrycznej w odniesieniu do produktów objętych kodami NACE w załączniku II (załącznik III) oraz maksymalne regionalne wskaźniki emisji CO₂ na różnych obszarach geograficznych (załącznik IV).

Postulowane przepisy ustanawiają zasady i tryb udzielania pomocy publicznej na rzecz sektorów lub podsektorów, które uznaje się za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji z powodu przenoszenia kosztu emisji pośrednich, w celu kompensacji tego kosztu. Proponuje się, aby pomoc ta udzielana była w formie rekompensat pieniężnych na podstawie decyzji wyznaczonego organu. Jednocześnie w projekcie zdefiniowane zostały pojęcia kosztu emisji pośrednich oraz ucieczki emisji, zgodnie z przyjętymi przez Komisję wytycznymi.

Uwzględniając wytyczne Komisji rekompensata przysługiwać ma przedsiębiorcy prowadzącemu instalację z tytułu wytwarzania w tej instalacji produktów w jednym z sektorów lub podsektorów, które zostały uznane za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji z powodu kosztów emisji pośrednich poniesionych w danym roku kalendarzowym w latach 2014-2020. Zamknięty katalog przyjętych przez Komisję sektorów lub podsektorów uprawnionych do pomocy określony został w załączniku projektowanej ustawy.

Projekt przewiduje, iż szczegółowa metodologia obliczania wysokości rekompensaty, szczegółowe, zasady kwalifikowania instalacji prowadzonych przez przedsiębiorców uprawnionych do otrzymania rekompensaty, sposób obliczania kosztu zakupu uprawnień do emisji, a także sposób wykazywania w cenie lub w koszcie wytworzenia energii elektrycznej kosztu zakupu uprawnień do emisji określone zostaną w rozporządzeniu wydanym przez ministra właściwego do spraw gospodarki. W płaszczyźnie ustawowej projekt określa natomiast podstawowe kryteria kwalifikujące instalacje, które objęte byłyby systemem wsparcia w postaci rekompensat. W tym zakresie proponuje się, aby rekompensata przysługiwała przedsiębiorcy prowadzącemu instalację, która spełniać będzie łącznie następujące warunki: będzie się ona znajdowała na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz będzie zużywać energię elektryczną zawierającą koszt zakupu uprawnień do emisji. Zastrzega się jednocześnie – wzorem niemieckiego rozwiązania w tym przedmiocie – że rekompensata nie będzie przysługiwać przedsiębiorcy postawionemu w stan likwidacji lub wobec którego ogłoszono upadłość obejmująca likwidację majątku upadłego.

Ponadto zgodnie z wytycznymi Komisji określającymi maksymalną intensywność pomocy, w projekcie określono, iż rekompensata nie może przekraczać 80% kosztów emisji pośrednich powstałych w latach 2017 i 2018 oraz 75% kosztów emisji pośrednich powstałych w latach 2019 i 2020. Zakłada się przy tym, iż przy obliczaniu wysokości rekompensaty uwzględnić należy podatki lub inne opłaty.

W zakresie zasad finansowania rekompensat w projekcie zaproponowano, aby środki finansowe przeznaczane na udzielanie rekompensat za dany rok kalendarzowy stanowiły 30% środków uzyskanych ze sprzedaży uprawnień do emisji w drodze aukcji uprawnień w tymże roku. Środki te przekazywane byłyby na wyodrębniony rachunek bankowy, z którego dokonywana byłaby wypłata rekompensat. Proponuje się, aby dysponentem środków zgromadzonych na rachunku był organ udzielający rekompensat. Proponuje się, aby organ udzielający rekompensat był jednocześnie organem je wypłacającym. Szczegółowe zasady dotyczące wypłat mają zostać określone w rozporządzeniu.

Projekt przewiduje, iż postępowanie w sprawie udzielenia rekompensaty miałyby charakter wnioskowy i prowadzone byłoby na podstawie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego. W projekcie uregulowano wymagania dotyczące treści wniosku i terminu jego składania. Proponuje się też, aby ze względu na szczególne zasady finansowania rekompensat, wnioski złożone po terminie pozostawały bez rozpatrzenia. Tym samym przedsiębiorca, który do 31 marca nie złożyłby wniosku traciłby uprawnienie do uzyskania rekompensaty. Termin ten miałyby tym samym charakter prekluzyjny.

Ze względu na to, że rekompensaty stanowią pomoc publiczną, która udzielana jest pod wieloma rygorami, w projekcie zawarto regulację sankcjonującą bezprawne jej uzyskanie.

Na koniec zwracamy uwagę, iż Polska jest obecnie jednym z nielicznych krajów Wspólnoty, które nie wprowadziły możliwości uzyskania rekompensat. Opisywany system obowiązuje w Niemczech, Belgii, Wielkiej Brytanii, Hiszpanii, Finlandii, Norwegii oraz Grecji.